

ΡΑΜΠΙΑΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

Ἐν Ἀθήναις φράγκα 10. — Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις φράγκα 11

Ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φράγκα χρυσῶν 15.

Τιμᾶται λεπτῶν 10

Τιμᾶται λεπτῶν 10

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΤΩΘΕΝ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

✦ ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ ✦

Χριστὸς ἀνέστη, ἄς σβυσθοῦνε,
 Παντοῦ τὰ πάθη καὶ τὰ μίση,
 Φίλοι κ' ἐχθροὶ ἄς φιληθοῦνε,
 Ἐπί μ' ἀχέλι ἄς κολλήσῃ.

*

Χριστὸς ἀνέστη, στόμα, στόμα,
 Ἄς φιληθοῦν μικροὶ μεγάλοι,
 Καὶ σὺ Τρικούπη πέσ' ἀκόμα
 Ἐστοῦ Δηλιγιάννη τὴν ἀγκάλη.

Χριστὸς ἀνέστη, πέρα πέρα
 Νὰ πάρῃ τὸ φιλὶ νὰ δώσῃ,
 Χριστὸς ἀνέστη, νύχτα ἡμέρα,
 Ζωὴ τὸ ἔθνος ν' ἀνανοιώσῃ.

*

Ζωὴ ἀμέτρητη φωλιάζει,
 Ζωὴ ἀμέτρητη γεννιέται
 Μέσ' ἰστην ἀγάπη π' ἀγκαλιάζει,
 Μέσ' ἰστην ἀγάπη τοῦ φιλιέται.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΣΧΑ

Χαῖρε, ἀγία Πασχαλιᾶς ἡμέρα,
 Ποῦ ἀπὸ κάθε μιὰ τῆς γῆς γωνία,
 Καὶ ἀπὸ κάθε ἄκρη τοῦ ἀγέρα,
 Στὴν οἰκουμένη ραίνεις εὐλογία!

Ποῦ κ' ἡ πιὸ ἀπιστὴ καὶ μαύρη γνώμη
 Χρυσὸ λουλοῦδι πίστεως ἀνθίζει!
 Ποῦ κ' ἡ πιὸ ἀπιστὴ ματιὰ ἀκόμη
 Ἀπὸ κρυφῆ, συγκίνησι δακρύζει!

Χαῖρε, ἡμέρα Πάσχα Τρισαγία,
 Ποῦ με τῆς γῆς τὸ Πάσχα ζευγαρόνεις,
 Ὅπου με τὰ ἴθνη τῆς Γραφῆς τὰ θεῖα
 Τὴν ἀνοίξι τοῦ κόσμου στεφανώνεις!

Τί εἶναι ἀνοίξεις χωρὶς ἐσένα;
 Χωρὶς τὴν ἀνοίξι τί θεὰ ἦσαν;
 Μὰ τώρα τὰ λουλοῦδια σὰς πλεγμένα
 Εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας θεὸν ἀνθίσουν
 Ἄριστομένης Προβελίγγος

ΑΥΤΟΤΣΙΓΚΡΙΣΜΑ

Ἐκείνη ἴτιση ἔρ' αὐτῷ
Ποῦ τὰ σπᾶν ὄλα, ὄλα, ὄλα
Καὶ μὸς π' ἀντίμα της γὰ βγῶ
Ἰστὴν αὐγουλάτη καραμπόλα.

Διαλέγω ἔνα μυτερό
Ἰστά δόρτζια μου τὸ δοκιμάζω,
Τὸ βλέπω τέλεια γερό
Καὶ γὰ τὴ μάχη τὸ φουχτιάζω.

Μ' ἀπόφρασι καὶ μὲ χαρὰ
Κι' αὐτὴ φουχτιάζει τὸ δικό της,
Κρατεῖ σὲ χέρια τρυγερά
Ἐτοιμοπόλεμο τ' αὐτὸ της.

Ὅμως γὰ ἴδουμε, λέω γῶ
Ἄρ νικητὴς σοῦ τὸ τοακίσω
Τὸ φημισμένο σου τ' αὐτὸ
Μ' ἀφίρεις γὰ γὰ σὲ φιλήσω ;

ὦ! ὦ! τὸν κέριο, πολὺ
Πολὸ ζητᾶς, μὸς λέει ἴκεινη
Μ ἄρ θες βραβεῖο τὸ φιλι
Τ' ἀχειλι σου στεγρὸ θὰ μείρη.

Τοῦκ! της τὸ σπῶ κι' ἀπὸ τὴ μὰ
Τοῦκ! της τὸ σπῶ κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη
Καὶ τοῦ φιλιου λιγοθυμὰ
Βουβὸ Χριστὸς ἀρίστη φάλλει.

Ραμπαγάς.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ (*)

Καὶ εἶπεν ὁ Ἰσραὴλ Πέτρος πρὸς τοὺς περὶ αὐτὸν τεθλιμμένους μαθητάς· καὶ ἀποστόλους· «Θύκον, οὐ δύναμαι ἐπὶ πλέον ὑπομένειν τὸ βᾶρος τοῦ ἁμαρτήματός ὅπερ διεπραξάμην, τρίς τὸν ἐμὸν διδάσκαλον καὶ σωτήρα ἐν τῇ ἀβλή τοῦ ἀρχιερέως ἀρησάμενος· βούλομαι γοῦν ἐξαγνίσει ἑμαυτὸν, καὶ τὸ πρᾶγμα μου ἐπανορθώσει. Καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν οἱ μαθηταὶ· «Ὅπως ἂν τοῦτο κατορθώσῃς... Καὶ ἀπήντησεν αὐτοῖς ὁ Πέτρος, πονήσας τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν καμμούων.

«Ἄμην, ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ὁ τοὺς λόγους μου ἀκούσων καὶ τῶν πράξεών μου ἀντιληφόμενος καταπληθήσεται καὶ καταπλαγήσονται οἱ λαοὶ ἀπὸ Καπερναοῦ ἕως Γεθσημανί καὶ ἀπὸ Βηθσαϊδᾶ ἕως Δολμανουθᾶ καὶ ἀνακράξωσι ἐνὶ στόματι πάντες·

«Ἄληθως Σεῖτάν υἱὸς ἐστίν οὗτος». Γέγραπται γάρ ὅτι ποιμένα πατάξω καὶ πρόβατα ἐγερθήσονται. Καὶ οἱ μαθηταὶ ἐξεπλάγησαν καὶ οὐκ ἐβούλοντο πλειότερα μανθάνειν.

Ὁὐ μὴν ὁ Πέτρος, δευρὴν χρεῖαν λόγων αἰσθανόμενος ἐξηκολούθησεν αὐτῷ ἐπιμεῖν διαπραξάειν βλακείαν ἣν Ἰούδας διεπραξάτο ἀπαγξάμενος καὶ Δηληγιάννης τὴν αὐτοῦ χεῖρα ἀποκόψας. Τὴν μὲν ἐμὴν κεφαλὴν περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι, τῆς δὲ ἐμῆς χειρὸς χρεῖαν ἔχω ὅπως δι' αὐτῆς καὶ τὸ ἕτερον ὠτίον τοῦ ἀγγελοῦ Μάλχου ἀποκόψω. Ἀκούσατε γοῦν πῶς τὰ πράγματα διεκονόησα. Ἐγὼ Ἰωσήφ τὸν ἐξ Ἀριμαθαίας συνεβούλευσα τὸ τοῦ διδασκάλου σῶμα παραλαμβάνειν καὶ θάπτειν αὐτὸ ἐν τῇ μνήματι τῇ λαζαρεῦφ· ἐγὼ τῷ διδασκάλῳ τὰ πάντα γνωστὰ ἐποίησάμην καὶ ἐνεφύσησα αὐτῷ σῶμα παρ τὸ θέρρος ὃ ἐπέδειξάτο κατὰ τὴν αὐτοῦ σταύρωσιν, δι' ὃ καὶ ἀπὸ τοῦ σταυροῦ ἀνεφώνησεν ἡ Πιλί, ἡ Πιλί, λαμὰ Σαδαχθανί, ὃ ἐστὶ μεθερμηνεύμενον «Πέτρε Πέτρε, ἐνθυμοῦ τὴν σὴν ὑπόσχεσιν» Ἀκούσατε γοῦν εἴχετε ὧτα καὶ ἴδατε θαύματα ἐν ὀφθαλμοῖς ἔχετε.

Καὶ ἐξηκολούθησεν ἐπι' ἀρκετὴν ἔτι ὄραν ἀναπτύσσειν αὐτοῖς σχεδὸν ὀλόκληρον πολεμικῆς ὑποῦλου καὶ πονηρᾶς καὶ ἀτελέτησεν αὐτοὺς καὶ ἠρώτησεν αὐτοὺς ἅμα τὴν ἀγορεύειν του περάνας. «Τίς νῦν, τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἀκηχώς, δύναται τι κατὰ τούτων ἀντιτάξει;»

Καὶ ἀπήντησεν ὁ ἕτερος τῶν ἀδελφῶν Ζεβεδαιῶν, τῶν λοιπῶν μαθητῶν σιωπῶντων·

«Ἐγωγε.»

Καὶ ἀναπήντησεν αὐτῷ ὁ Πέτρος ὀργίλως «Σκασμός. Διαλύσου

(*) Μετὰ τὴν τάσιν ἣν ἔλαβε τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα καὶ μετὰ τὰς ἀνακαλύψεις τῶν Ῥενάν, τοιοῦτόν τι νομίζομεν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἦναι τὸ πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου.

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

Ἡ

ΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

I

Η ΣΤΕΡΝΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ

ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

κατὰ μετᾶφρασιν ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Τὸ πρᾶγμα ἐλάμβανε βεβαίως τροπὴν σπουδαιοτέραν.

Πρὸ παντός ἄλλου ἔπρεπε νὰ μάθῃ τίνες ἦσαν οἱ νυκτιπλανεῖς ἐκεῖνοι, οἱ ἐπισκεπτόμενοι τὰς βυζαντινὰς κατακόμβας.

Ἐπρεπε δὲ προσέτι νὰ προσέχη μὴ πέσῃ εἰς τὰς χεῖρας των, διότι, καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι θὰ εἶχον ὄλην τὴν διάθεσιν νὰ κακομετάχειρισθοῦν τὸν παρείσακτον ὅστις ἤθελε τοὺς καταλάξει αἰφνης ἀσχολουμένους εἰς μυστηριώδη ἐργασίαν.

Ἐάν, κατὰ δυστυχίαν, συνελάμβανον τὴν ἰδέαν νὰ ἐπα-

νέλθωσι διὰ τῆς ὑδρορροῆς θὰ κατελάμβανον τὸν Μουράτ ἀνυπεράσπιστον, καὶ δὲν θὰ κατάρθωνε νὰ τοὺς διαρύγῃ.

Ἄλλ' ἀναμφιβόλως ἦσαν λίαν ἀπασχολημένοι, διότι δὲν μετεκινήθησαν, καὶ ὁ ἐφέντης ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ ἀκωλύτως εἰς μέρος ἀφ' οὗ εἶδε θέαμα παράδοξον.

Ἡ ὑδρορροή πύρυνετο ἀποτόμως ἢ μᾶλλον μετεβάλλετο αἰφνης εἰς εὐρείαν αἴθουσαν θολωτὴν ὕψος ἔχουσαν ἴσον πρὸς τὸ ἄνω μέρος τῆς ἀβλακος, ἐν ἣ ἦτο κατακεκλιμένος ὁ Μουράτ. Ὁ θόλος αὐτῆς ὑπεστηρίζετο ὑπὸ τεραστίων στύλων οἷτινες συγκεχυμένως διεκρίνοντο ἐν τῇ σκιᾷ.

Ὁ ἐφέντης ἀκόπως διεκρίνε στεγνὴν δεξαμενὴν (στέρναν).

Τοιαῦται ἐν Βυζαντίῳ ὑπάρχουσι περὶ τὰς δώδεκα προσιταὶ ἐξωθεν, καὶ πλεῖσταί μάλιστα τούτων κατέχονται ὑπὸ διαφόρων βιομηχανῶν.

Ἄλλ' ὁ Μουράτ ὑπέθετεν ὅτι τὸ ἔδαφος καλύπτει καὶ ἄλλας πολλὰς ὧν ἐντελῶς ἀγνοεῖται ἢ εἰσόδος, ἢ δὲ ἀνακάλυψις ἦν ἔκαμνε δὲν τὸν ἐξέπληττε πολὺ.

Ἡ κάτωθεν αὐτοῦ βαθεῖα δεξαμενὴ ἦτο σκοτεινοτάτη, ἀλλὰ παρετάρει ἐν αὐτῇ δύο φωτεινὰ καὶ κινητὰ σημεῖα, ὧν αἱ ἀνταύγειαι ἐφώτιζον ἐνίοτε τοὺς ὑψηλοὺς θόλους.

Τὰ δύο ταῦτα σημεῖα ἦσαν φανοὶ κερήμενοι ὑπὸ δύο ἀνθρώπων κινουμένων εἰς τὸ βάθος τῆς ἀπεράντου κοιλότητος.

Ἀμυδρῶς διεκρίνοντο δέματα ἐμπορευμάτων συνεσωρευμένα, κιβώτια κατὰ στήλας τοποθετημένα τὸ ἐνέπι τοῦ ἄλλου.

αύθωρει μετά των λοιπών. Καί οι μαθηταί διελύθησαν εἰς τὰ ἐξ-
ων συνετέθησαν ἐπεὶ πρότερον πάντες μὴ φωνῆ ἀνέκραξαν :

«Μέγας εἶ, Πέτρε, καὶ θαυμαστά τὰ ἔργα σου »

Τῆ δ' ἐπιτύχη Παρρακευῆ περὶ ὧραν ἐνάτην μετὰ μεσημβρίαν,
ἀνθρώπος μεσήλιξ, κίρανε πύγωνά τε, μύστακά τε πάντα κεκαρ-
μένα ἔχων κ' ἐν τῇ ἀγκάλῃ θαμιζάναν μεστήν οἴνου κρατῶν, πλη-
σιάζει τὸν τοῦ Ραββὶ τὸν τάφον φυλάσσοντα ἑκατόνταρχον καὶ λέ-
γει αὐτῷ « Ἐπὶ τασαύτας ὧρας τὸν τάφον τοῦ Ναζωραίου φυλάσ-
σαν κεκοπιτικῶς ἔσει καὶ χρεῖαν ἔξεις οἴνου ἰσχυροῦ καὶ τερψιθύ-
μου ὅπως τὰς σὰς δυνάμεις ἐπανακτίσης »

Δέχεται ὅπως προσενέγκω τοῦτον ἐγὼ ὁ ταπεινὸς καὶ ἀδύνατος
εἰς σὲ τὸν γενναῖον τῶν γενναίων τῆς γενναίας· γε εἰς τῶν ἑκατόνταρ-
χῶν :

Ὁ δὲ ἑκατόνταρχος τὰ μάλ' ἐκ τῶν κολακσιῶν τοῦ ἀνθρώπου
κολακευθεὶς, κυρίως ὁμοῦ αἰσθανθεὶς πιεζόμενα τὰ στήθη του ὑπὸ
ἀκαταβλήτου ἔρωτος πρὸς τὴν θαμιζάναν (ἀπόδειξις ὅτι καὶ τῷ και-
ρῷ ἐκείνῳ τὸ καθήκον ὑπεχώρει πρὸ τοῦ οἴνου) ἀπήντησε μετὰ
σπουδῆς εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ ἀνθρώπου ἀφ' οὗ ἐπεμψέ σε πρὸς
με καὶ τοὺς ἐμούς· εἶη τὸ ὄνομά σου εὐλογημένον εἰς τοὺς αἰῶ-
νας. Καὶ μετεκαλέσατο πρὸς ἑαυτὸν σύμπασαν τὴν Κουστῶδιαν
καὶ ἤρξατο πίνων μετ' αὐτῆς τὸν οἶνον τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐπεὶ δὲ ὁ οἶνος, παλαιὸς ῥητινίτης, ἰσχυρὸς ἦν ταχέως τὰς ἐ-
αυτῶν φρένας ἐτάραξε καὶ τὰ ἑαυτῶν μέλη παρέλυσε· καὶ ἐκυλίετο
αὐτὸς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἐν τῷ ἔδαφει, καὶ ἦδεν ὁ ἑκατόνταρχος διὰ
φωνῆς ὑποτρομούσης καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς λοιπῆς κουστῶ-
δίας σ' Ἄν ἔρθουν καὶ σοῦ ποῦνε, Ἐρινάκι μου. Καὶ μετὰ μικρὸν
ἐκοιμῶντο πάντες, θορυβῶδῶς διὰ τῶν ῥινῶν των ἀναφυσῶντες,
ὡσεὶ Κέδρος τοῦ Λιβάνου ὑπὸ σφοδροῦ ἀνέμου διαπερῶμενος.

Τότε γοῦν ὁ Πέτρος (ἵπεσι οὗτος ἦν ὁ ἀνθρώπος) ἰσχυρῶς τὸν ἑκα-
τόνταρχον ἐξόπισθεν λακτίσας ἐσύριξε τρίς καὶ προσέδραμον εἰς αὐ-
τὸν πάντες ὁ ἕκαστὸν πλῆθος κεκρυμμένοι μαθηταί, καὶ ἐκύλισαν
τὴν πέτραν τοῦ μνημείου καὶ ἐξήγαγον ἐξ αὐτοῦ τὸ σῶμα τοῦ Χρι-
στοῦ καὶ ἠγγάρευσαν Σιμωνά τινα Κυρρηναῖον ἐκείθεν διερχόμενον
καὶ πληρώσαντες αὐτὸν διὰ τῶν τριάκοντα ἀργυρίων ἃ εἶχεν ὁ Πέ-
τρος ὑπεξαιρέσει τοῦ Ἰουδα, προβλέπων τὴν ἀνάγκην αὐτῶν διὰ τὴν
ἐπιτύχην τοῦ κουνήματός του, τὸν ἠνάγκασαν ὅπως ἄρῃ τὸ πῦμα
τοῦ διδασκάλου καὶ τὸ μεταφέρῃ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Μαρίας τοῦ
Κλοπα κλοπηδόν. Καὶ ἠκολούθησαν αὐτῷ πά-τες περιχαρεῖς,
ἀνυψοῦντες τοὺς πλάτους των καὶ ἀναφωνοῦντες : Ἐὐὐὐ καὶ τοῦ Πέ-
τρου τοῦ τὸν διδάσκαλον ἀναστήσαντος »

Μετὰ τρεῖς ὧρας διαλυθέντες οἱ καπνοὶ τοῦ οἴνου καὶ τοῦ Χασίς

Κατὰ στιγμήας δὲ τὸ φῶς ἔχυνε ξανθὴν λάμψιν ἐπὶ πραγ-
μάτων ἠθροισμένων παρὰ τὸν στυλον.

Ἡ δεξαμενὴ δὲν εἶχε πλέον ὕδωρ, ἀλλ' ἐξεχειλίξεν ἐξ
ἐμπορευμάτων, ὡς ἡ αὐτὴ σταθμοῦ κερβαίνων ὅπου καταλύ-
ουσιν ἐν Σταμπούλ οἱ ἐκ τῶν ἐνδοτέρων τῆς Ἀνατολῆς ἐρ-
χόμενοι ἔμποροι.

Τίς λοιπὸν ἐφαντάσθη νὰ τὴν μεταβάλλῃ εἰς ἀποθήκην ;
Κλέπται πιθανώτατα, διότι ἐντιμὸν ἔμποροι δὲν θ' ἀπεθῆ-
κεον βεβαίως τὸ ἔχειν των εἰς τὸ σχεδὸν ἀπρόσιτον ἐκεῖνο
ὕπόγειον.

Μόνον ὅ,τι ἔχει τις συμφέρον νὰ κρύψῃ κρύπτει.

Οὕτω ἐσκέπτετο ὁ Μουράτ καὶ ταυτοχρόνως τῷ ἦοχετο
εἰς τὸν νοῦν ἡ συμμορία τοῦ Χαριτίδου.

Ὁ ἐφέντης ὑπώπτευεν ἀπὸ πολλοῦ τὸν δόλιον Ἑλληνα ὡς
συτσωρεύοντα τὰ ἐκ τοῦ φαραῶ κέρδη καὶ τὰ προκύπτοντα
ἐκ τῶν κατορθωμάτων μερικῶν μαχαιροβγαλτῶν, ὧν βεβαίως
θὰ ἦτο κρύφιος ἀρχηγός.

Ὅθεν ἴσως ἡ βυζαντιακὴ δεξαμενὴ ἐχρησίμευεν ὡς ἀπο-
θήκη τῶν προϊόντων τοῦ κακούργου ἐμπορικοῦ οἴκου, δν
διηθῆνε κρυφίως ὁ δῆθεν ἀπόγονος τῶν Ἀτρειδῶν.

Καὶ ὁ Μουράτ ἔβαινε περαιτέρω, διότι ἀπέδιδεν εἰς τὸν
ἀντεραστὴν αὐτοῦ Παπάζογλου μεγίστην συνενοχὴν εἰς τὰς
ἐργασίας τῆς ἐτερορρυθμοῦ εταιρίας, ἥτις κατὰ βῆθος ἄλλην
βιομηχανίαν δὲν ἐξεμεταλλεύετο ἢ τὴν κλοπὴν.

Ἀμυδρῶς μάλιστα διέβλεπεν ἀνεξήγητον εἰσέτι συνά-

(εἶχε βίβει γὰρ τοιοῦτο ἐν τῷ οἴνῳ ὁ Πέτρος πρὸς μείζονα ἀσφάλειαν)
ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ τοῦ ἑκατόνταρχου ἐπέτριφαν αὐτῷ νὰ ἐγερθῆ καὶ ν' ἀ-
νακράξῃ στεντορείως : « Φύλακες, γρηγορεῖτε ! Ἠγέρθησαν δ' αὐθωρεῖ
καὶ οἱ φύλακες καὶ πορευθέντες εἰς τὸ μνημεῖον εἶδον αὐτὸ κενόν, ἐντὸς
δι' αὐτοῦ μόνον τὴν κενὴν θαμιζάναν. Κατεπλήγησαν δὲ μεγάλως. Τότε
γοῦν ὁ ἑκατόνταρχος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἐνθυμηθέντες τοὺς λόγους οὗς
εἶχεν εἶπει ὁ διδάσκαλος ἀδύναμαι τὸν ναόν αὐτὸν καταλύσαι καὶ ἐν
τρισὶ ἡμέραις ἀνοικοδομησαι αὐτόν » ἀνεφώνησαν ἅ Ἄληθως· θεοῦ
υἱὸς ἦν οὗτος » καὶ ἔπασαν καὶ προσεκύνησαν.

Στήλιμαν.

ΠΙΦ! ΠΑΦ!

Διάφευσις. — Ὁ **Ραμππαγᾶς** ἔγραψεν ὅτι κ. Γρη-
γορακίς, ὡς κεντρικὸς Τυμίας, προκατέβαλε τοὺς μισθοὺς
δύο ὑπουργῶν μέχρι τέλους τοῦ τρεχόντος ἔτους καὶ τὴν βου-
λευτικὴν ἀποζημίωσιν δύο βουλευτῶν. Ἡ **Παλιγγενεσία**
κατ' ἡ **Ἀκρόπολις**, ἡ μὲν πρώτη, μετ' ἠγάπησαν γράφει Τρελλο-
κατερίνας, ἡ δὲ δευτέρα ἀθρόως, μετ' ἠγάπησαν ὀργισθείσης διδα-
σκαλίσσης καὶ ὑπὸ τύπον communiqué, διαφεύδουσι τὸ γε-
γονὸς διὰ μόνον τὸν ἕνα τῶν ὑπουργῶν κ. Βουλπιώτην, περὶ
οὗ λέγει ἡ **Ἀκρόπολις** : « Νομίζομεν ὅτι, προκειμένου
περὶ ἀνδρῶν ἀκηλιδώτου ὑπολήψεως, ἦτο δυνατόν νὰ κατα-
βάλληται μείζων προσοχὴ ἐκ μέρους τῶν δημοσιογραφούντων ».

Ἄλλ' ὁ **Ραμππαγᾶς** ἀναγράφει τὴν εἰδήσιν αὐτὴν,
καθ' ἣν εἶχε πληροφορίαν, δὲν προϋτίθετο νὰ προσβάλλῃ, οὔτε
ἐφαντάζετο ὅτι κηλιδώνει ὑπολήψεις δι' αὐτῆς, διότι μετὸ
νὰ λαμβάνῃ τις ἀνάγκην προκαταβολικῆς πληρωμῆς τῆς μι-
σθοδοσίας του, ὑπουργὸς ὢν ἢ βουλευτὴς, θὰ πῆ ὅτι δὲν εἶναι
Κροῖσος καὶ τίποτ' ἄλλο. Ἐν δὲ τοῖς πονηροῖς χρόνοις καθ'
οὗς ζῶμεν, ὁ πλοῦτος εἶναι πάντοτε ὑποπτος ἐν χειρὶ δημο-
σίου λειτουργοῦ.

Ἀνάκλησις ἀνακλήσεως. — Ὁ Φεριδούν δὲν μᾶς φεύ-
γει, ὁ Φεριδούν μένει εἰς τὴν θέσιν του. Ἄ! τὸν ἀγαπητόν.
Ὁ **Ραμππαγᾶς** εἶναι τόσον ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ἀνά-
κλησιν αὐτὴν τῆς ἀνακλήσεώς του, ὥστε τῷ ἀπευθύνει τὸ
ἔξης τετράστιχον :

φειαν μεταξύ τῶν κακούργημάτων τῶν ληστῶν τούτων καὶ
τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ πατρός του.

Ἄλλ' ἡ θέσις ἐν ἣ εὑρίσκετο δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων καθ' ἃς
ἀνέτως δύναται τις νὰ προβαίη εἰς εἰκασίας καὶ νὰ ἐξετάξῃ
αὐτάς ἀπαθῶς.

ὑπὸ μεγάλων κινδύνων ἀπειλούμενος ὁ νεαρὸς ὑπολογα-
γός, ὤφειλε, πρὸ παντός ἄλλου, ἀν' ὅχι νὰ σημαίνῃ πικρῶς
τὴν ὑποχώρησιν, ἀλλὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τοῦλάχιστον τὰ μετὰ
ὅπως διαφύγῃ τοὺς κατόχους τῆς δεξαμενῆς καὶ τοὺς συνε-
νόχους αὐτῶν.

Ἦτο μόνος, ἄοπλος, ἀνευ ἐλπίδος βοήθειας, ἀδυνατῶν
ἐπομένως ν' ἀμυνθῆ κατ' ἀνθρώπων οἵτινες θὰ ἦσαν ὠπλι-
σμένοι μέχρις ὀδόντων μετὰ μαχαίρας καὶ τρομπόνια.

Ὅθεν τὸ φρονιμώτερον θὲ ἦτο νὰ τὸ στολήῃ χωρὶς ν' ἀνα-
μένῃ ἕως ὅτου τὸν συλλάβωσιν ἐπ' αὐτοφάρω κατὰ σκοπον οἱ
φανοφόροι.

Ὁ Μουράτ εἶχεν ἀκριβῶς παρατηρήσει κλίμακα προσηλω-
μένην εἰς τὸ τοίχωμα τῆς δεξαμενῆς κάτωθεν τῆς κεφαλῆς
του, ἥτις ἐξεῖχε τοῦ χείλους τοῦ κολοσσαίου ἐκείνου φρέατος.

Ἐάν οἱ δύο κατεργαροὶ ἀπεφάσιζον ν' ἀναβῶσι, θὰ εὑρί-
σκοντο ἀφεύκτως κατὰ πρόσωπον τοῦ ἐφέντη, ὅστις, θὰ εἶχε
μὲν ἀληθῶς τὸ πλεονέκτημα νὰ κατέχῃ καιρίαν θέσιν ἀλλὰ
καὶ διέτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ πρώτου ὅστις
ἤθελε παρουσιασθῆ πιστολισμὸν κατὰ πρόσωπον.

Ὅθεν πρὸ παντός ἄλλου ἔδει νὰ τραπῆ εἰς φυγὴν, ἀλλ'

Εἰς τὸν Φεριδούν.

Μ' ἐκείνη σου τὴ μαλακιά γλυκογαδέυχτρα γλώσσα,
Στ' αὐγά σου πάλι κάθησε 'σά μπιστεμένη κλωττα,
Με τὴν Τουρκιά σου τοὺς παλῆους λογαριασμοὺς ξεχάνομε
Χριστὸς Ἀνέστη, Φεριδούν, ὡς καὶ με τένα κάνομε.

Σουλτάνος καὶ Πατριάρχης, ἡ ἡ χίλιας τοῦ Χαμήτ.— Χιλίας λίρας ἔστειλεν εἰς τὸ Πατριαρχεῖόν μας ὁ Χαμήτ διὰ τὰς ἁγίας αὐτάς ἡμέρας, ἐνῶ ἦτο ἔτοιμος νὰ παραιτηθῇ ὁ Πατριάρχης, διὰ τὸ ἐπεισόδιον τοῦ Μητροπολίτου Σερρών. Καὶ με τῆς χίλιας αὐταῖς θὰ ἰδῆτε ὅτι Πατριάρχης καὶ Σουλτάνος εἶναι ἔτοιμοι νὰ κάμουν Χριστὸς ἀνέστη! Ἄς πάει νὰ βογγᾷ ὁ σκλάβος, ὁ σταυρωμένος ἑλληνομιάς.

Μεταξὺ δύο :

— Ὅσφ συλλογιζομαι πῶς, μέσα σὲ τόσοις χριστιανοὺς κανένας δὲ μπορεῖ ν' ἀποδείξῃ καὶ νὰ πιστέψῃ τὴν ἀνάστασι, μούρηται νὰ τουρκέψω.

— Τὸ πρόκοψες. Ὡς Τούρκος θὰ εὐρεθῆς εἰς θέσιν δυσκολωτέραν, διότι θέλων ν' ἀποδείξῃς καὶ νὰ πιστεύσῃς τὴν ὑπαρξιν οὐρὶ καὶ βουνῶν ἀπὸ πιλάφι, ὀφείλεις ν' ἀποθάνῃς!

ΣΚΕΥΙΣ ΜΕΓΑΛΟΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ

(Καθυστερήσασα.)

Ὅλον ἐπιθῆναι ὅτι ἡ δύναμις αὐτῶν τῶν ἀναθεματισμένων βουλευτῶν ἐπαιξε τὸν ρόλο τῆς καθ' ἑλπίδας ἐποχῆς ἀφοῦ καὶ διὰ νὰ παραδώσῃ, ὁ Πιλάτος τὸ πᾶμα τοῦ Χριστοῦ πρὸς ταφὴν ἔπρεπε νὰ τοῦ τὸ ζητήτῃ ὁ Ἰωσήφ ὁ ἐξ Ἀριμαθείας ὅστις κατὰ τὰς ἀξιόπιστους μαρτυρίας τῶν εὐαγγελιστῶν Λουκᾶ καὶ Μάρκου, ἦτο . . . β ο υ λ ε υ τ ἡ ς ! Εἰς ἐν διαφωνοῦσιν οἱ ἀνωτέρω εὐαγγελιστᾶι, ὅτι ὁ μὲν Μάρκος τὸν ἀποκαλεῖ α ἔ ν τ ι μ ο ν β ο υ λ ε υ τ ἡ ν ὁ δὲ Λουκᾶς, ἐπιφυλακτικώτερος καὶ καλλίτερον, ὡς φαίνεται, γνωρίζων τὴν κοινωνίαν, δὲν τολμᾷ, νὰ τοῦ ἀποδώσῃ τοιοῦτον χαρακτηρισμόν.

Δημόκριτος.

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Τὰ θερμά μας συγχαρητήρια εἰς τοὺς προσφιλεις μας φίλους καὶ εὐφραστάτους νέους κ κ Ν. Ι. Λάσκαρην καὶ Γ. Βελιανίτην διὰ τὰς λαμπράς αὐτῶν ἐξετάσεις ἐν αἷς ἀνηγορεύθησαν διδάκτορες τῆς Νομικῆς διὰ τοῦ βαθμοῦ α λ ι α ν κ α λ ω ς ς. Με τί ὄρεξιν θὰ φᾶν τὸ λαμπριάτικο αὐγὸ, με τί ὄρεξιν!

Δ *

ὀπισθοδρομῶν ὁ Μουράτ ἐκινδύνευε νὰ ἐμπέσῃ εἰς κακὴν τινα συνάντησιν, εἴτε ἐν τῷ ὑδραγωγείῳ εἴτε εἰς τὴν κλίμακα δι' ἧς εἰσεχώρησεν εἰς αὐτό.

Προφανῶς οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι εἶχον συνεταίρους· ὁ Μουράτ εἶδεν ἓνα ἐξερχόμενον τοῦ κοίλου στόλου, ὅστις τοῖς ἐχρησίμευεν ὡς ὁδός. Οἱ συνεταῖροι οὗτοι κατὰ πάσαν πιθανότητα, θὰ ἐξετέλουν πλείστας πορείας, ὅπως συγκομιζῶσιν ἐκεῖ τὴν λείαν τῶν.

Ἐκτελῶν τὴν ὑποχώρησιν αὐτοῦ ἀνευ ἀναβολῆς, ὁ υἱὸς τοῦ Μυχμοῦτ Βέη ἐκινδύνευε νὰ συναντηθῇ μετὰ τινος ὑστερήσαντος, ὅστις ἀφυστικῶς θὰ ἐκάλει τοὺς ἄλλους εἰς βοήθειάν του, καὶ τοιοῦτοτροπῶς θὰ ἐτίθετο μεταξὺ δύο πυρῶν.

Ἐνόμισεν ὅτι προτιμότερον ἦτο ν' ἀναμείνῃ τὴν ἀναχώρησιν τῶν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐργαζομένων ἐν τῇ δεξαμενῇ.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΑ

I

Χριστὸς ἀνέστη, τὸ φιλὶ νὰ δώσῃ καὶ νὰ πάρῃ
Χαρῆτε καὶ μεθύσετε, τσουγκρίσετε τ' αὐγά σας
Σὰς καρτεροῦνε, χριστιανοί, στὴ σούβλα τὰ σφαχτά σας.
Ἄμνοι ποῦ μαρτυρήσανε γιὰ τοῦ Ἄμνου τὴ χάρι.

II

Χριστὸς ἀνέστη, μέσα 'κεῖ, βαθειά 'στὴν Ἰουδαία,
Τῆς Ῥώμης τύραννοι μωροὶ τὸν Ἰησοῦ σταυροῦνον
Τὸ νεκρωμένο του κορμὶ σὲ μνήμα παραχώνουν,
Μ' ἀπὸ τὸ μνήμα ζωντανὴ πετιέται ἡ ἰδέα.
Ναί, ἡ ἰδέα. Ποιὸς μπορεῖ με τὸ κορμὶ νὰ θάψῃ
Καὶ τῆς ἀχτίδες τοῦ μυαλοῦ, τοῦ νοῦ τὸ σπιθοδόλι;
Αἱ! τύραννοι κι' ἂν μαζευτοῦν εἰς σταυρωτῆδες ὅλοι
Δὲ σβύνουν σπῖθα 'λευθεριάς ποῦ ἔσωσε ν' ἀνάψῃ.

III

Χριστὸς ἀνέστη, τὸ φιλὶ νὰ πάρῃ καὶ νὰ δώσῃ
Καὶ νὰ μὴ μείνῃ χριστιανὸς χωρὶς φιλὶ νὰ πάρῃ . . .
Χριστὸς ἀνέστη, σήμερα ὅποιος φιλὶ δὲ νοιώσῃ
Δὲ νοιώθει τὴν ἀνάστασι, Χριστοῦ δὲ νοιώθει χάρι,
Λὲς καὶ δὲν εἶναι Χριστιανός, τὴν πίστιν του ξεχάνει
Κι' ἄλοι σ' ἐκείνη τῇ σκληρῇ ποῦ τέτοιο κρίμα κάνει.

IV

Χριστὸς ἀνέστη, στὸ φιλὶ ποῦ θὰ δοθῇ ἀπόψε
Ἄν θὲς παρᾶ, Χαρίλαε, ἀξάφνου φόρο κόψε.

ΣΟΥΠΑ ΠΑΣΧΑΛΙΑΤΙΚΗ

Εἰδοποιοῦνται ὅσοι πιστοὶ, νηστεύσαντες καὶ μὴ νηστεύσαντες, νὰ τρέξουν ἀπόψε, μετὰ τὸ Χριστὸς Ἀνέστη, εἰς τὸν ΔΟΥΚΟΥΛΑΟΝ τῶν ἀδελφῶν Προυῖα, τὸν βαπτιστικὸν τοῦ ῬΑΜΠΑΓΑ, διὰ νὰ φάγουν ὠραία σούπα πασχαλιτικὴ καὶ νὰ τσιγκρίσουν τὸ κόκκινον αὐγὸ. Ἐκεῖ τοὺς περιμένει καὶ ὁ ἀντιμαχμουρλούδικος καφὲς τοῦ κύρ Γιῶργη, δεχομένου καὶ ἐπισκέψεῖς ἐπὶ τῇ ἑορτῇ του.

ΛΑΙΜΟΔΕΤΑΙ ΚΑΙ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙΑ

Θυμάσαιο λαιμοδέται ἀναστάσιμοι καὶ μπαστούνια εἰς τῶν ὀπιῶν τὰς τιμάς δὲν θὰ τὰ βρετε μπαστούνια, ἀγοράσατε ἀπὸ τοῦ ἀπέναντι τῆς Λιζιῆ καταστήματος τοῦ κ. Δημητρίου Χ. Σταθοπούλου.

ΤΣΟΥΡΕΚΙΑ

Τσουρέκια σπιτίσια ζυμωμένα καὶ παρασκευασμένα οἰκογενειακῶς, ροδόψημένα μετέχνην ἀμίμητον εὐρίσκετε εἰς τοῦ κ. Η. Στουπάκη τὸ Σμιτοποιεῖον ἢ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ, κατὰ τὴν ὁδὸν Σοφοκλέους, παραπλευρῶς τοῦ Ἄρτου Πάγου. Ἐμσοχομῆρις, ὁ δρόμος ἀπ' αὐτά. Εἶν' ἀπὸ κοριτσιάτικα χέρια πλασμένα.

Ἄπαξ περατωθείσης τῆς ἐργασίας αὐτῆς θὰ ἠσθάνοντο ἀναμφιβόλως τὴν ἀνάγκην ν' ἀπέλθωσιν, καὶ ἦτο πιθανὸν ὅτι δὲν θὰ ἐπανήρχοντο πρὸ τῆς ἡμέρας.

Ἄλλ' ἡ νύξ' προεζῶρει καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι δὲν θὰ εἶχον κατὰ νοῦν νὰ ἐξέλθωσιν ἢ νὰ εἰσέλθωσιν, ἡλίου μεσουρανοῦντος, διὰ τῆς βωγμῆς τοῦ στόλου.

Διὰ ν' ἀναμείνῃ ὁμῶς ἀκινδύνως ἔπρεπεν ὁ Μουράτ ν' ἀνακαλύψῃ θέσιν διὰ νὰ κρυφθῇ, ἡ δὲ ὑδρορροή δι' ἧς εἶχεν ἔλθει οὐδὲν τῷ παρεῖχε καταφύγιον, διότι ἦτο στενοτάτη.

Διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον, ἐξέτεινε τοὺς δύο του βραχίονας δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ, καὶ ψηλαφῶν εὗρεν ὅτι ἡ στεφάνη ἧς προέκυπτεν ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἐξετείνετο ἐκατέρωθεν.

Ἐσκέφθη ὅτι θὰ περιέβαλλεν ὅλον τὸ χεῖλος τῆς δεξαμενῆς καὶ θὰ ἠδύνατο νὰ τῷ χρησιμεύσῃ ὡς καταφύγιον, μέχρι τῆς ἀναχωρήσεως τῶν ἐργατῶν τῆς δεξαμενῆς.

(Ἀκολουθεῖ)